

COMMISSIE VOOR DE
BESCHERMING VAN DE
PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

ADVIES Nr 21 / 93 van 8 november 1993

O. ref. : A / 012 / 93

BETREFT : Uitoefening van het evocatierecht ten aanzien van het advies nr. 93/01 van het Toezichtscmité van de Kruispuntbank van de sociale zekerheid van 7 september 1993.

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid, inzonderheid artikel 44, gewijzigd bij de wet van 8 december 1992,

Gelet op het advies nr. 93/01 van het Toezichtscmité van de Kruispuntbank van de sociale zekerheid van 7 september 1993,

Gelet op de beslissing van de Commissie van 22 september 1993 om haar evocatierecht te laten gelden,

Gelet op de beslissing van de Commissie van 7 oktober 1993 tot verlenging van de termijn voor het uitbrengen van haar advies met dertig dagen,

Gelet op het verslag van de heer P. LEMMENS,

Brengt op 8 november 1993 het volgende advies uit :

I. VOORWERP VAN HET ADVIES :

---

1. Het advies nr. 93/01 van het Toezichtscomité van de Kruispuntbank van de sociale zekerheid, gegeven op 7 september 1993, heeft betrekking op een ontwerp van koninklijk besluit tot vaststelling van de voorwaarden en modaliteiten voor de uitoefening van de bij artikel 19 van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid ingestelde rechten.

De bedoelde rechten betreffen de mededeling, de verbetering en de uitwissing of het gebruiksverbod van de sociale gegevens van persoonlijke aard die zijn opgenomen in de sociale gegevensbanken of in de Kruispuntbank.

Met toepassing van artikel 44, vierde lid, van de wet van 15 januari 1990 heeft het Toezichtscomité zijn advies op 15 september 1993 aan de Commissie medegedeeld.

Artikel 44, vijfde lid, van de genoemde wet bepaalt dat de Commissie ten aanzien van een advies van het Toezichtscomité haar evocatierecht kan laten gelden, met het oog op de naleving of de eenvormigheid van de toepassing van de algemene beginselen inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Op 22 september 1993 heeft de Commissie beslist dat recht ten aanzien van het genoemde advies uit te oefenen.

Overeenkomstig artikel 44, zesde lid, van de genoemde wet beoogt het voorliggende advies de wijziging of de vervanging van het genoemde advies van het Toezichtscomité.

II. PROCEDUREVOORGAANDEN :

---

2. Over een eerste versie van het ontwerp van koninklijk besluit werd reeds op 19 november en 3 december 1991 beraadslaagd door het Toezichtscomité. Uit het schrijven van de Voorzitter van het Toezichtscomité aan de Voorzitter van het Algemeen Coördinatiecomité van de Kruispuntbank d.d. 13 januari 1992 blijkt dat het Toezichtscomité het volgende advies uitbracht :

- De vraag tot verbetering, tot uitwissing of tot het bekomen van een gebruiksverbod zou door de betrokkene ingediend moeten kunnen worden zonder de tussenkomst van een geneesheer.
- Er zou gepreciseerd moeten worden dat, in geval van vraag tot verbetering, de aanvrager de termen van de verbetering moet formuleren.

Over het ontwerp werd een gunstig advies uitgebracht door het Algemeen Coördinatiecomité en het Beheerscomité van de Kruispuntbank, op 24 maart 1992 resp. 26 maart 1992.

Over het ontwerp werd verder advies uitgebracht door de Nationale Arbeidsraad en de Hoge Raad voor de Middenstand, op 17 november 1992 resp. 25 maart 1993.

Het in het licht van die adviezen aangepaste ontwerp werd op 8 april 1993 aan de Raad van State, afdeling wetgeving, overgemaakt. In zijn advies nr. L.22.334/1 van 6 mei 1993 was de Raad van oordeel dat het ontwerp nog niet gereed was, en dat het met name nog voor advies aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer voorgelegd moest worden.

3. Gevolg gevend aan het advies van de Raad van State, zond de Minister van Sociale Zaken het ontwerp op 12 juli 1993 aan de Commissie over.

Met toepassing van artikel 48, tweede lid, van de wet van 15 januari 1990 houdende oprichting en organisatie van een Kruispuntbank van de sociale zekerheid (hierna : Kruispuntbankwet) maakte de Commissie de vraag om advies op haar beurt aanhangig bij het Toezichtscomité.

Het Toezichtscomité bracht op 7 september 1993 zijn (tweede) advies uit.

Gelet op de omstandigheden waarin deze zaak bij de Commissie aanhangig gemaakt is, inzonderheid op de inhoud van het advies van de Raad van State, heeft de Commissie op 22 september 1993 beslist van haar evocatierecht gebruik te maken.

III. WETTELIJK KADER :

-----

4. Het ontwerp van koninklijk besluit is genomen met toepassing van artikel 19 van de Kruispuntbankwet.

Die bepaling luidt als volgt :

"Iedere persoon of zijn wettelijke vertegenwoordiger heeft recht op :

- 1E mededeling van de hem betreffende sociale gegevens van persoonlijke aard die zijn opgenomen in de sociale gegevensbanken of in de Kruispuntbank;
- 2E verbetering van de in 1E bedoelde gegevens wanneer die onjuist, onvolledig of onnauwkeurig zijn;
- 3E uitwissing of gebruiksverbod van de in 1E bedoelde gegevens die overbodig zijn of op een onrechtmatige of onregelmatige wijze werden verkregen of ontvangen.

De Koning stelt de voorwaarden en modaliteiten vast inzake de uitoefening van deze rechten."

IV. ONDERZOEK VAN HET ADVIES VAN HET TOEZICHTSCOMITE :

-----

5. In zijn advies van 7 september 1993 stelt het Toezichtscmité vooreerst vast dat er in de laatste versie van het ontwerp van koninklijk besluit rekening werd gehouden met de opmerkingen die het Comité in zijn eerste advies gemaakt heeft.

Ter zake heeft de Commissie geen opmerkingen te maken.

6. Het Toezichtscmité is verder van oordeel dat de termijn waarbinnen de Kruispuntbank of een instelling van sociale zekerheid op een verzoek tot verbetering moet ingaan, in het ontwerp bepaald op zestig dagen (art. 7, eerste en tweede lid, en 8, eerste, vierde en vijfde lid), beter op één maand gebracht zou worden. Het Toezichtscmité wijst er terecht op dat de termijn van één maand die is welke artikel 12, § 3, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens m.b.t. de uitoefening van het recht op verbetering aan de houder van een bestand toekent.

De Commissie sluit zich bij deze suggestie aan. Zij ziet niet in waarom een koninklijk besluit voor bepaalde houders van een bestand in een langere termijn zou moeten voorzien dan die welke de wet in het algemeen als voldoende beschouwt.

De Commissie wijst er evenwel op dat de termijn van één maand om dezelfde reden ook zou moeten gelden t.a.v. de weigering om op een verzoek tot verbetering in te gaan (art. 9, eerste lid) en t.a.v. reacties, zowel positief als negatief, op een verzoek tot uitwissing of tot gebruiksverbod (art. 12, eerste en derde lid, 13, eerste, vierde en vijfde lid, en 14, eerste lid).

Wat de termijn betreft voor de mededeling van gegevens aan de betrokkene, ter voldoening van diens recht van toegang, bepaalt artikel 10, § 1, van de wet van 8 december 1992 dat de houder van het bestand daartoe over een termijn van vijfenveertig dagen beschikt. De Commissie stelt vast dat deze termijn is overgenomen in artikel 4, eerste lid, van het ontwerp van koninklijk besluit (zie Franse versie van de tekst en verslag aan de Koning). In de Nederlandse versie van die laatste bepaling wordt evenwel, blijkbaar per vergissing, een termijn van zestig dagen genoemd; die vergissing zou alleszins rechtgezet moeten worden. De Commissie is echter van mening dat, ongeacht het bepaalde in artikel 10, § 1, van de wet, hier best een parallellisme met de overige bepalingen van het ontwerp verzekerd zou worden, en suggereert dan ook dat hier eveneens in een termijn van dertig dagen voorzien zou worden.

V. BIJKOMENDE OPMERKINGEN OP HET ONTWERP VAN KONINKLIJK BESLUIT :

---

7. Ter aanvulling van de opmerkingen van het Toezichtscomité meent de Commissie nog de volgende opmerkingen te moeten maken.

A. ALGEMENE OPMERKINGEN

8. Artikel 19 van de Kruispuntbankwet regelt de mededeling van, de toegang tot en de verbetering van de sociale gegevens van persoonlijke aard, zonder beperking wat de aard van die gegevens betreft. Het ontwerp van koninklijk besluit bevat -terecht- evenmin een beperking op dit punt.

De Commissie stelt evenwel vast dat in het verslag aan de Koning een onderscheid gemaakt wordt tussen objectieve gegevens en subjectieve gegevens, "namelijk gegevens die elementen van subjectieve beoordeling zijn". Volgens het verslag zou het recht van mededeling en van verbetering niet gelden t.a.v. de subjectieve gegevens (zoals bijv. een verslag van medische evaluatie), en zou daartegen slechts opgekomen kunnen worden in het kader van een beroep tegen een daarop gesteunde beslissing, in te stellen bij de arbeidsgerechten (verslag aan de Koning, algemene inleidende commentaar).

De Commissie kan zich bij die strikte opvatting niet aansluiten. In zoverre een subjectieve beoordeling een sociaal gegeven van persoonlijke aard vormt, is artikel 19 van de Kruispuntbankwet daarop van toepassing, en kan de betrokkene zijn recht van mededeling en van verbetering doen gelden. Wat het recht op verbetering betreft, moet wel aangenomen worden dat de betrokkene niet het recht heeft om zijn subjectieve beoordeling in de plaats te stellen van de als foutief ervaren beoordeling; niettemin blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 december 1992 dat de betrokkene toch het recht heeft om te doen vermelden dat de in de verwerking voorkomende beoordeling door hem betwist wordt (zie verklaringen van de Minister van Justitie i.v.m. amendementen van mevrouw Stengers c.s. en van de heer Vande Lanotte op het ontwerp dat geleid heeft tot de wet van 8 december 1992, verslag Merckx-Van Goey, Parl.St., Kamer, B.Z. 1991-92, nr. 413-12, pp. 46-48 resp. 51). De Commissie begrijpt die laatste toelichting in die zin dat de betrokkene, als hij de subjectieve beoordeling volgens de geëigende procedure aanvecht, en zolang zijn geschil met de houder van het bestand niet definitief beslecht is, het recht heeft te doen vermelden dat het gegeven voorwerp van betwisting is (zie artikel 15 van de wet van 8 december 1992).

Het verslag aan de Koning zou dan ook genuanceerd moeten worden.

9. Terecht strekt het toepassingsgebied van het ontwerp van koninklijk besluit zich uit tot de sociale gegevens van persoonlijke aard die het kenmerk vertonen van medische gegevens van persoonlijke aard, in de zin van artikel 2,7E, van de Kruispuntbankwet.

De Commissie stelt evenwel vast dat de mededeling van medische gegevens of van inlichtingen die daarmee verband houden, volgens het ontwerp steeds dient te geschieden "door bemiddeling van de door (de) aanvrager gekozen geneesheer" (art. 4, tweede lid, 8, tweede lid, 9, derde lid, 13, tweede lid, en 14, derde lid). Volgens het verslag aan de Koning is voor de verplichte tussenkomst van een geneesheer geopteerd om te "vermijden dat gevoelige gegevens die de gezondheidstoestand van de betrokkene kunnen beïnvloeden, hem onverhoeds medegedeeld worden" (commentaar bij artikel 4).

De Commissie begrijpt die bekommernis, in zoverre zij betrekking heeft op de mededeling van medische gegevens ter voldoening aan het recht van toegang van de betrokkene (zie aldus ook, i.v.m. de bespreking van artikel 20 van de Kruispuntbankwet, dat de actieve informatieplicht erkent, memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 1988-89, nr. 899-1, p. 26; advies nr. 16/93 van de Commissie van 7 oktober 1993 over een ontwerp van koninklijk besluit tot uitvoering van genoemd artikel 20). Artikel 10, § 3, van de wet van 8 december 1992 bepaalt trouwens dat de medische gegevens in het algemeen aan de betrokkene worden medegedeeld "door toedoen van een door hem gekozen geneesheer".

De Commissie ziet echter niet in waarom de tussenkomst van een geneesheer nog vereist zou zijn in de gevallen waar aan de betrokkene medegedeeld wordt of, en desgevallend in welke mate, is ingegaan op zijn verzoek tot verbetering, uitwissing of gebruiksverbod. In die gevallen zijn de medische gegevens zélf immers bekend aan de betrokkene. De tussenkomst van een geneesheer opleggen doet zich hier voor als een nodeloze beperking van de rechten van de betrokkene. De Commissie is dan ook van oordeel dat de verplichting ter zake weggelaten zou moeten worden uit de artikelen 8, 9, 13 en 14 van het ontwerp.

10. De artikelen 6 en 11 van het ontwerp leggen aan de betrokkene de verplichting op om het verzoek tot verbetering resp. tot uitwissing of gebruiksverbod in te dienen "binnen een termijn van 30 dagen te rekenen vanaf de in artikel 4 bedoelde mededeling; de postdatum geldt als bewijs". Wat de uitoefening van het recht tot verbetering betreft, wordt de termijn verantwoord op grond dat het "gepast (lijkt) een reactietermijn vast te leggen teneinde te voorkomen dat een te laat ingediende aanvraag om verbetering betrekking zou hebben op achterhaalde gegevens" (verslag aan de Koning, commentaar bij artikel 6). Wat de uitoefening van het recht tot uitwissing of gebruiksverbod betreft, wordt gesteld dat het "niet verantwoord (lijkt) de betrokkene het recht te erkennen, de uitwissing of het gebruiksverbod te vragen van gegevens waarvan hij voordien de verbetering zou gevraagd hebben" (verslag aan de Koning, commentaar bij artikel 11).

De Commissie ziet niet in waarom het invoeren van een termijn noodzakelijk zou zijn. In tegenstelling tot wat in het verslag aan de Koning wordt gesteld, is een termijn niet noodzakelijk om eenvoudig te beletten dat achterhaalde gegevens nog rechtgezet zouden worden : ofwel zijn die gegevens op dat ogenblik reeds verdwenen uit de verwerking, en dan is het verzoek tot verbetering zonder voorwerp; ofwel bevinden die gegevens zich nog steeds in de verwerking, en kan het nuttig zijn om ze, eventueel enkel voor het verleden, alsnog te verbeteren. Bovendien hoeft een verzoek tot verbetering niet noodzakelijk het gevolg te zijn van het bekomen van een mededeling van gegevens, als antwoord op een daartoe strekkend verzoek van de betrokkene (artikel 4 van het ontwerp); het is dan ook geenszins noodzakelijk om aan de uitoefening van het recht tot verbetering een termijn te stellen, die ingaat op de dag van ontvangst van zulke mededeling.

Met het uitgangspunt dat een persoon de uitwissing of het gebruiksverbod niet meer zou kunnen vragen van gegevens die hij voordien heeft doen verbeteren, kan de Commissie het niet eens zijn. Afgezien van het feit dat de betrokkene zich bij de eerste gelegenheid eenvoudig vergist kan hebben, blijft de mogelijkheid bestaan dat de verbeterde gegevens na verloop van tijd niet langer in de verwerking mogen voorkomen, bijvoorbeeld omdat zij niet meer voldoen aan de vereisten inzake finaliteit of evenredigheid. Aan de betrokkene het recht ontzeggen om op elk ogenblik de uitwissing of het gebruiksverbod te vragen, zou in wezen kunnen neerkomen op een uitholling van dat recht zelf.

De Commissie merkt overigens op dat de wet van 8 december 1992 aan de uitoefening van het recht tot verbetering, verwijdering of verbod op aanwending geen enkele beperking inzake termijn stelt (art. 12).

De conclusie is dan ook dat de desbetreffende bepalingen uit het ontwerp weggelaten zouden moeten worden.

In het licht van die conclusie is het niet nodig nader in te gaan op de concrete inhoud van de termijnregeling zelf. De Commissie meent nochtans de aandacht te moeten vestigen op het feit dat de bepaling volgens welke de postdatum als bewijs geldt, dubbelzinnig is (gaat het om het vertrekpunt of het eindpunt van de termijn ?) en bovendien, wat de mededeling van medische gegevens via een geneesheer betreft, de reële termijn voor de betrokkene zelf lijkt te reduceren tot minder dan dertig dagen (vgl. nochtans het verslag aan de Koning, commentaar bij artikel 6).

11. De artikelen 6 en 11 van het ontwerp bepalen verder dat de betrokkene zijn verzoek tot verbetering resp. tot uitwissing of gebruiksverbod moet staven "met alle ter zake dienende bewijsstukken". Dit vereiste wordt beschouwd als een formele vereiste (zie artikel 16 van het ontwerp).

De Commissie meent dat de verplichting om bewijsstukken voor te leggen niet formeel opgelegd moet worden. Als de verzoeker de gegrondheid van zijn vraag niet kan aantonen, kan de sociale zekerheidsinstelling of de Kruispuntbank zijn verzoek afwijzen. De voorgestelde regeling heeft echter tot gevolg dat het verzoek niet eens onderzocht hoeft te worden, ook al zou de instelling of de Kruispuntbank over de nodige elementen beschikken of kunnen beschikken om de gegrondheid van het verzoek te beoordelen. De Commissie stelt dan ook voor om het bedoelde vereiste weg te laten.

Overigens kan de Commissie niet akkoord gaan met de overweging in het verslag aan de Koning, volgens welke de verzoeker een vraag tot verbetering van medische gegevens moet staven "met specifieke documenten ... (bijvoorbeeld een medisch attest), daar de aanvrager zeker niet bekwaam is de relatieve geldigheid van dergelijk gegeven te beoordelen" (commentaar bij artikel 6). De verzoeker dient immers slechts te wijzen op datgene wat volgens hem verbeterd moet worden; het staat vervolgens aan de houder van het bestand om na te gaan of de door hem verwerkte gegevens onverkort behouden mogen blijven. De bekwaamheid tot beoordelen dient dan ook aanwezig te zijn in hoofde van de houder van het bestand, niet noodzakelijk in hoofde van de betrokkene.

12. Ten slotte stelt de Commissie vast, i.v.m. de mogelijkheden van beroep tegen een afwijzende beslissing van een sociale zekerheidsinstelling of de Kruispuntbank, dat in het verslag aan de Koning verwezen wordt naar de mogelijkheid om een vordering in te stellen bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg. Daarbij wordt artikel 587, 3E, van het Gerechtelijk Wetboek als rechtsgrond genoemd (zie commentaar bij artikel 9).

De Commissie wenst erop te wijzen dat de laatstgenoemde bepaling niet enkel ingevoegd werd bij artikel 78, § 2, van de Kruispuntbankwet, doch dat zij inmiddels ook vervangen werd bij artikel 47,1E van de wet van 8 december 1992. Het zou bovendien beter zijn om niet artikel 587, 3E, van het Gerechtelijk Wetboek -dat een loutere bevoegdheidsregel bevat-, maar artikel 14 van de wet van 8 december 1992 als rechtsgrond te vermelden.

B. BIJZONDERE OPMERKINGEN

13. Uit artikel 3 van het ontwerp volgt dat, wil een persoon zijn recht van toegang uitoefenen, hij schriftelijk een verzoek moet indienen; die regeling stemt overeen met artikel 10, § 1, van de wet van 8 december 1992. Uit artikel 4 van het ontwerp volgt verder dat de gevraagde gegevens schriftelijk aan de betrokkene, op zijn adres, worden medegedeeld.

Door die laatste bepaling lijkt het ontwerp de eenvoudige vorm van toegang door inwilliging ter plaatse van een aldaar ingediend verzoek, onmogelijk te maken. Mocht dit de bedoeling van de opstellers van het ontwerp zijn, dan zou het ontwerp allicht het formalisme en de bureaucratie in de hand werken. Mocht dit niet de bedoeling van de opstellers zijn, dan verdient het aanbeveling om in de tekst uitdrukkelijk te bepalen dat de aldaar beschreven mogelijkheid geen afbreuk doet aan andere mogelijkheden om mededeling van de gevraagde gegevens te bekomen.

14. De artikelen 7 en 8 van het ontwerp regelen de wijze waarop een instelling, die de verbetering van een bepaald gegeven aanvaard heeft, hiervan mededeling doet aan andere sociale zekerheidsinstellingen.

De tekst zelf van het ontwerp bepaalt niet welk gevolg een instelling aan zulke mededeling moet geven. In het verslag aan de Koning wordt echter gesteld dat de ontvangende instellingen een verbetering "niet noodzakelijk in hun gegevensbanken moeten invoeren, in de mate dat het gaat om een gegeven dat zij voorlopig niet gebruiken" (commentaar bij de artikelen 7 en 8).

De Commissie is van oordeel dat die overweging niet strookt met de algemene beginselen inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Uit artikel 5 van de wet van 8 december 1992 volgt immers dat gegevens slechts gebruikt kunnen worden zolang dat gebruik nodig is om het doel te bereiken waarvoor de verwerking van de gegevens is opgezet (verklaring van Mevrouw Merckx-Van Goey, verslaggever, Parl. Hand., Kamer, B.Z. 1991-92, 8 juli 1992, p. 1444; verklaring van de Minister van Justitie, verslag Vandenberghe, Parl. St., Senaat, B.Z. 1991-92, nr. 445-2, pp. 56 en 83). Een gegeven "voorlopig niet gebruiken" is dus dubbelzinnig : ofwel is het gegeven niet meer nodig voor het doel van de verwerking, en dan moet het eruit verdwijnen; ofwel is het gegeven nog wel nodig voor dat doel en mag het verder in de verwerking opgenomen blijven. In dat laatste geval heeft de betrokken persoon evenwel recht op verbetering van dat gegeven, als het onjuist is, zodat aan de ontvangende instelling geen beoordelingsvrijheid ter zake gelaten kan worden.

De Commissie meent dat de desbetreffende overweging dan ook uit het verslag aan de Koning weggelaten moet worden.

15. Een hiermee verband houdende opmerking betreft de bepaling van artikel 10, tweede lid, van het ontwerp, dat het recht op uitwissing en gebruiksverbod bevestigt, o.m. ten aanzien van gegevens waarvan de betrokkene "aantoont dat zij na de toegestane periode bewaard zijn" (zie in dezelfde zin artikel 12, § 1, van de wet van 8 december 1992).

In het verslag aan de Koning wordt uiteengezet dat hiermee gegevens worden bedoeld, die bewaard zijn "na de voor de toepassing van de sociale zekerheid nodige periode" (commentaar bij artikel 10). Uit de verdere toelichting blijkt dat de opstellers van het ontwerp het mogelijk achten dat het bewaren van de "historiek van de opeenvolgende waarden of inhouden" van een sociaal gegeven aan een noodzaak kan beantwoorden, bijvoorbeeld met het oog op de "toepassing met terugwerkende kracht van een wettelijke of reglementaire bepaling of ... de regularisering van een sociale prestatie in chronologische fasen" (ibid.).

De Commissie hecht eraan haar instemming met die zienswijze te betuigen. Bij de toepassing van artikel 10 van het ontwerp zal echter steeds nagegaan moeten worden of het verstrijken van een eventuele verjaringstermijn de verwerking van voorbijgestreefde gegevens niet overbodig maakt, en dus tot de uitwissing ervan aanleiding geeft.

16. Artikel 15 van het ontwerp somt een aantal gegevens op, die buiten het toepassingsgebied van de ontworpen regeling vallen. Volgens artikel 15, 2E, horen daartoe de sociale gegevens van persoonlijke aard "bewaard door instellingen of voor hun rekening met het oog op de uitoefening van hun opdrachten van administratieve of gerechtelijke politie."

In zoverre in die bepaling sprake is van opdrachten van gerechtelijke politie, stemt zij overeen met artikel 11, 2E, van de wet van 8 december 1992 en is er daartegen geen bezwaar.

In zoverre in artikel 15 van het ontwerp sprake is van opdrachten van bestuurlijke politie, is het ontwerp minder streng dan artikel 11, 3E en 4E, van de wet van 8 december 1992. Volgens laatstgenoemde bepalingen, samengelezen met artikel 12, § 4, van de wet, kunnen de rechten van toegang, verbetering en uitwissing weliswaar niet ingeroepen worden ten aanzien van de verwerking van persoonsgegevens met het oog op de uitoefening van opdrachten van bestuurlijke politie, doch enkel in zoverre het gaat om politiediensten bedoeld in artikel 3 van de wet van 18 juli 1991 tot regeling van het toezicht op politie- en inlichtingsdiensten (art. 11, 3E) of om andere, bij koninklijk besluit aangewezen openbare overheden (art. 11, 4E; zie K.B. 12 augustus 1993, B.S., 3 september 1993). Indien de instellingen die onder toepassing van het ontwerp van koninklijk besluit vallen (zie art. 1, 3E) en die opdrachten van bestuurlijke politie uitoefenen, niet alle onder toepassing van artikel 11,3E en 4E, van de wet van 8 december 1992 vallen, is het aangewezen dat een gelijkaardige beperking als in die wetsbepaling in het ontwerp wordt ingevoerd.

17. Artikel 16, eerste lid, van het ontwerp bepaalt dat aan een verzoek dat niet overeenkomstig de artikelen 3, 6 of 11 wordt ingediend, geen gevolg gegeven moet worden. Aldus wordt in een sanctie op onregelmatig ingediende verzoeken voorzien.

De Commissie is van oordeel dat de sanctie niet steeds in verhouding zal staan tot de ernst van het verzuim of de onregelmatigheid. Zij meent dat als het verzoek aan de houder van het bestand de mogelijkheid biedt om de gegrondheid ervan te beoordelen (en als aan de eventueel opgelegde bijdrageverplichting is voldaan), het niet opgaat het verzoek op louter formele gronden af te wijzen. Aldus kan de Commissie niet akkoord gaan met het in het verslag aan de Koning gegeven voorbeeld van de bij brief ingediende aanvraag, die op grond van artikel 16 niet behandeld zou hoeven te worden (zie commentaar bij artikel 16).

Kennelijk zien de opstellers van het ontwerp trouwens in dat de toepassing van de sanctie niet in alle gevallen aangewezen is. In het verslag aan de Koning merken zij immers op dat het aan de sociale zekerheidsinstelling zal staan om uit te maken of deze, niettegenstaande een vastgesteld verzuim, aan de aanvraag gevolg kan geven (ibid.). Deze oplossing, die strijdig is met de tekst van het ontwerp, spreekt vanzelf; richtinggevend bij de beoordeling door de instelling zal moeten zijn de vraag of het verzuim of de onregelmatigheid al dan niet van die aard is dat zij een behoorlijk onderzoek van de aanvraag in de weg staat (zie supra).

De Commissie vraagt zich dan ook af of de bepaling van artikel 16, eerste lid, van het ontwerp niet eenvoudig weggelaten kan worden. Indien ervoor geopteerd wordt om een mogelijkheid van sanctie uitdrukkelijk in het ontwerp te vermelden, dient de genoemde bepaling in elk geval van haar absoluut karakter ontdaan te worden.

18. Artikel 17 van het ontwerp somt twee omstandigheden op waarin, zelfs bij een formeel regelmatig verzoek, niet op dat verzoek ingegaan moet worden.

Het eerste geval betreft dat waarin de aanvrager minder dan twaalf maanden tevoren een gelijkaardig verzoek heeft ingediend of de instelling in dezelfde periode ambtshalve de gegevens heeft medegedeeld of verbeterd (art. 17, eerste lid, a). Die termijnbepaling geldt echter niet wanneer het nieuw verzoek om verbetering, uitwissing of gebruiksverbod wordt gestaafd met andere bewijsstukken (art. 17, tweede lid).

Deze bepalingen vertonen enige gelijkenis met artikel 10, § 2, van de wet van 8 december 1992. In vergelijking met de wetsbepaling zijn er echter twee belangrijke verschillen : enerzijds wordt het termijnvereiste in het ontwerp niet beperkt tot het uitoefenen van het recht van toegang, en wordt het uitgebreid tot het uitoefenen van het recht van verbetering, uitwissing of gebruiksverbod; anderzijds wordt in het ontwerp niet in een bijzondere afwijkmogelijkheid voorzien "in buitengewone gevallen of wanneer een wijziging van de gegevens heeft plaatsgevonden". De Commissie is van oordeel dat niet wordt verantwoord waarom de in het ontwerp vervatte regeling zou moeten afwijken van de algemene regeling. Zij suggereert dan ook om de voorgestelde regeling nauwer te doen aansluiten bij de bepalingen van de wet van 8 december 1992.

Het tweede in artikel 17 genoemde geval betreft dat waarin "op het verzoek reeds ambtshalve werd ingegaan bij toepassing van artikel 20 van de (Kruispuntbankwet)" (art. 17, eerste lid, b). De Commissie vraagt zich af of dit geval niet reeds begrepen is in artikel 17, eerste lid, a, in fine. Overigens is het "ambtshalve" ingaan op een "verzoek" een contradictio in terminis. (Die innerlijke tegenstrijdigheid is niet terug te vinden in de Franse versie van artikel 17.)

Artikel 17 van het ontwerp dient dan ook, gelet op het voorgaande, herschreven te worden.

OM DEZE REDENEN,

Bevestigt de Commissie het advies nr. 93/01 van het Toezichtscomité van 7 september 1993, onder toevoeging van de hiervóór, onder de nummers 8 - 18 gegeven beschouwingen.

De secretaris,

De voorzitter,

J. PAUL.

P. THOMAS.